Lietas Nr. A420498512
Lietas arhīva Nr. AA43-1330-14/18

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2014.gada 19.novembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente A.Šteinberga,
tiesneši M.Osmane un V.Poķis

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. B/ pieteikumu par Labklājības ministrijas 2012.gada 14.maija rīkojuma Nr.13.1-1-01/117 atcelšanu, sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 21.jūnija spriedumu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

[1] Labklājības ministrija ar 2012.gada 14.maija rīkojumu Nr.13.1-1-01/117 (turpmāk arī – Rīkojums) piemēroja Valsts darba inspekcijas Juridiskās nodaļas vadītājam /pers. B/ disciplinārsodu – rājienu par Valsts civildienesta ierēdņu disciplināratbildības likuma (turpmāk – Disciplināratbildības likums) 36.panta pirmās daļas pārkāpumu – amata pienākumu nekvalitatīvu pildīšanu.

[2] 2012.gada 20.jūnijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts /pers. B/ pieteikums par Rīkojuma atcelšanu,

[2.1] Tā kā /pers. C/ iesniegums Labklājības ministrijā tika saņemts tikai 2011.gada 20.oktobrī, tad atbilstoši Disciplināratbildības likuma 19.panta otrajai daļai disciplinārlieta bija jāierosina līdz 2011.gada 20.novembrim. Par informācijas saņemšanas dienu uzskatāma diena, kad informācija reģistrēta iestādes lietvedībā vai iestādē dokumentāri fiksēts pārkāpuma fakts. Tā kā /pers. B/ dokumentu par disciplinārlietas ierosināšanu saņēma tikai 2011.gada 25.novembrī, tad ir nokavēts iepriekšminētais termiņš.

[2.2] Disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš četras reizes tika nepamatoti pagarināts, pēdējo reizi tas tika pagarināts līdz 2012.gada 15.maijam. Taču rīkojums par disciplinārsoda piemērošanu pieteicējam tika izsniegts tikai 2012.gada 17.maijā, tādējādi pārkāpjot disciplinārsoda uzlikšanas termiņu. Disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš ir prekluzīvs un pēc tā izbeigšanās disciplinārsodu piemērot nedrīkst.

[2.3] Lai arī Valsts darba inspekcijas (turpmāk – Inspekcija) 2011.gada 14.jūnija un 2012.gada 6.oktobra vēstules, ar kurām atteikts sniegt informāciju advokātam Jānim Lapsam, kopumā ir parakstījušas sešas Inspekcijas amatpersonas, disciplinārlieta ir ierosināta tikai pret pieteicēju. Pieteicējs 2011.gada 14.jūnija vēstuli nav parakstījis un saskaņojis. 2011.gada 6.oktobra vēstuli bez pieteicēja vēl ir parakstījusi Inspekcijas juriskonsulte /pers. D/ un direktora pienākumu izpildītājs /pers. E/.

[2.4] Labklājības ministrijas 2012.gada 14.maija atzinumā par disciplināratbildības konstatēšanu visu iesaistīto amatpersonu atbildība ir vērtēta atkarībā no viņu izglītības, automātiski no atbildības atbrīvojot /pers. E/, /pers. F/ un /pers. G/, jo viņiem neesot juridiskās izglītības. Šāds secinājums ir absurds un neatbilstošs likumam, jo pēc šādas loģikas izriet, ka, lai arī valsts pārvaldes darbs pamatā saistās ar normatīvo aktu piemērošanu, pie atbildības nav saucamas tās personas, kurām nav juridiskās izglītības. Visām iepriekšminētajām amatpersonām amata aprakstos ir noteikta atbildība par normatīvo aktu ievērošanu un darba kvalitāti.

Neviena no amatpersonām, kas parakstījušas atbildes vēstules /pers. C/, tajā skaitā juridisko izglītību ieguvušās amatpersonas, nav rakstveidā izteikušas iebildumus par sagatavoto dokumentu, kas varētu atbrīvot no atbildības.

[2.5] Ar šādu Labklājības ministrijas rīcību ir pārkāpts vienlīdzības princips, no sešām amatpersonām pie atbildības saucot tikai pieteicēju.

[3] Tiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā atbildētāja norāda, ka pieteikums ir nepamatots un noraidāms pilnībā.

Paskaidrojumā norādīts, ka disciplinārlietas izmeklēšana tika pabeigta 2012.gada 15.maijā – datumā, līdz kuram ar 2012.gada 2.maija rīkojumu Nr.13.1-1-01/110 disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš bija pagarināts. Fakts, ka konkrētajā gadījumā pieteicējs ar disciplinārlietas izmeklēšanas rezultātā pieņemto rīkojumu tika iepazīstināts divu dienu laikā, neliecina par tiesību normu neievērošanu, kā arī neaizskar pieteicēja subjektīvās tiesības.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 21.jūnija spriedumu pieteikums tika noraidīts. Spriedums motivēts šādi.

[4.1] Tiesa secina, ka lietā pastāv strīds, vai pieteicējs šīs lietas faktiskajos apstākļos ir izdarījis Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmajā daļā norādīto disciplinārpārkāpumu, kā arī lietā pastāv strīds, vai disciplinārlietas izmeklēšanas un Rīkojuma izdošanas procesā ir pieļauti būtiski procesuālie pārkāpumi, kas padarītu pieņemto Rīkojumu par prettiesisku.

[4.2] Tiesa konstatē šādus lietas izspriešanai būtiskus faktiskos apstākļus:

[4.2.1] 2011.gada 28.aprīlī M.Kalniņas un biedru advokātu birojs (turpmāk arī – Advokātu birojs) iesniedza Inspekcijā informācijas pieprasījumu, kurā, pamatojoties uz to, ka Advokātu birojs sniedz juridisko palīdzību SIA „Namatēvs" parāda piedziņas lietā pret Rīgas pilsētas pašvaldību un to, ka SIA „Namatēvs" lieto ēku /adrese/ liters 3, kuru laikā no 2000.gada līdz 2010.gadam lietoja Rīgas /adrese/ /adrese/ kā arī Latvijas Republikas Advokatūras likuma 48.pantu, lūdza sniegt informāciju par to, vai Inspekcija laika posmā no 2002.gada līdz 2010.gadam ir veikusi kādas apsekošanas (pārbaudes) Rīgas Raiņa 8.vakara (maiņu) vidusskolā. Gadījumā, ja šādas apsekošanas (pārbaudes) tika veiktas, Advokātu birojs lūdza sniegt informāciju par šajās pārbaudēs konstatēto, kā arī izsniegt atzinumu un rīkojumu apliecinātas kopijas *(lietas 31.lapa)*.

Minētajam informācijas pieprasījumam tika pievienots Latvijas Zvērinātu advokātu kolēģijas orderis Nr.00604 advokātam pers C *(lietas 30.lapa)*.

[4.2.2] Inspekcija 2011.gada 14.jūnijā sniedza atbildi Advokātu birojam, atsakoties izsniegt minēto informāciju un paskaidrojot, ka saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 38.panta sesto daļu, ja administratīvā procesa dalībnieks pats piedalās lietā, tad viņam ir tiesības uzaicināt juridiskās palīdzības sniegšanai zvērinātu advokātu. Advokāta pilnvarojumu šādā gadījumā apliecina orderis. Savukārt advokāts šajā lietā piedalās administratīvajā procesā kā administratīvā procesa dalībnieks – pārstāvis, tādējādi viņa pārstāvības pamats ir pilnvara, nevis orderis. Norādīta atsauce uz Augstākās tiesas 2008.gada 25.janvāra lēmumu lietā Nr.SKA-170/2008. Vēstules projekta sagatavotāja – /pers. G/ *(lietas 32.-33.lapa)*.

[4.2.3] 2011.gada 23.augustā Advokātu birojs iesniedza atkārtotu minētās informācijas pieprasījumu, norādot, ka Latvijas Republikas Advokatūras likuma 48.pantā ir uzskaitītas zvērināta advokāta tiesības, tostarp norādīts, ka, sniedzot juridisko palīdzību, zvērināts advokāts ir tiesīgs vākt pierādījumus, arī pieprasot visus juridiskās palīdzības sniegšanai nepieciešamos dokumentus no valsts un pašvaldību institūcijām. Turklāt Latvijas Republikas Advokatūras likuma 48.^{1}pants nosaka, ka zvērināta advokāta pilnvarojumu un tā apjomu, kā arī tiesības izpildīt šā likuma 48.pantā noteiktos uzdevumus apliecina orderis, kura paraugu apstiprina Latvijas Zvērinātu advokātu padome. Zvērināts advokāts J.Lapsa minētajā vēstulē apliecināja, ka pieprasa minēto informāciju kā juridiskās palīdzības sniedzējs, līdz ar to Inspekcijas lēmums atstāt Advokātu biroja 2011.gada 28.aprīļa informācijas pieprasījumu bez izskatīšanas ir nepamatots *(lietas 34.lapa)*.

[4.2.4] 2011.gada 6.oktobrī zvērinātam advokātam J.Lapsam tika nosūtīts atteikums sniegt pieprasīto informāciju, pamatojot atteikumu ar [4.2.2] minētajiem argumentiem. Lēmumu sagatavoja /pers. O/, vizēja pieteicējs *(lietas 35.-36.lapa)*.

[4.2.5] 2011.gada 20.oktobrī Advokātu birojs vērsās Labklājības ministrijā ar sūdzību, kurā norādīja uz Inspekcijas nepamatoto rīcību, atsakoties zvērinātam advokātam J.Lapsam izsniegt informāciju, jo advokāts neiesniedza iestādē attiecīgu pilnvaru, bet gan tikai orderi *(lietas 28.-29.lapa)*.

[4.2.6] Labklājības ministrija 2011.gada 25.oktobrī vēstulē Nr.09.2-12/2315 pieprasīja Inspekcijas direktora pienākumu izpildītājam līdz 2011.gada 1.novembrim sniegt paskaidrojumus, kas attaisno iestādes rīcību, neizsniedzot advokātam J.Lapsam šajā lietā pieprasīto informāciju *(lietas 37.lapa)*.

[4.2.7] 2011.gada 8.novembrī Inspekcija sniedza Labklājības ministrijai paskaidrojumus, kuros norādīja, ka 2003.gada 7.februārī bija veikta pārbaude /adrese/kā rezultātā tika izdots administratīvais akts, taču minētā administratīvā akta adresāts ir minētā izglītības iestāde, bet zvērināts advokāts sniedz juridisko palīdzību SIA „Namatēvs". Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 61.pantu tikai administratīvā procesa dalībniekam ir tiesības iepazīties ar lietu, savukārt advokāta pers C klients nav minētā administratīvā procesa dalībnieks.

Papildus Inspekcija norādīja, ka 2011.gada 14.jūnija lēmumu saskaņojušas /pers. F/ un /pers. R/, savukārt 2011.gada 6.oktobra lēmumu ir saskaņojis /pers. B/ *(lietas 39.-40.lapa)*.

[4.2.8] 2011.gada 23.novembra vēstulē zvērinātam advokātam J.Lapsam Labklājības ministrija konstatēja, ka Inspekcijas rīcība, atsakoties izskatīt pēc būtības advokāta iesniegumus, ir prettiesiska, un būtiska kļūda Inspekcijas rīcībā ir tā, ka, atsakoties izskatīt iesniegumus pēc būtības, netika sniegta Latvijas Republikas Advokatūras likuma 48. un 48.^{1}panta interpretācija konkrētiem lietas apstākļiem, tādējādi būtiski ignorējot advokāta subjektīvās tiesības saņemt pieprasīto informāciju. Inspekcijai uzlikts par pienākumu izskatīt minētos advokāta iesniegumus pēc būtības *(lietas 59.-62.lapa)*.

[4.2.9] 2011.gada 23.novembrī Labklājības ministrija ierosināja disciplinārlietu pret pieteicēju par Labklājības ministrijas 2011.gada 23.novembra vēstulē Nr.LM-09.2-12/17 konstatēto tiesību normu (Latvijas Republikas Advokatūras likuma 48.panta pirmās daļas 2.punkts un 48.^{1}pants) pārkāpuma izdarīšanu, ar Inspekcijas lēmumiem (2011.gada 14.jūnija un 2011.gada 6.oktobra vēstules) prettiesiski atsakoties izskatīt pēc būtības zvērināta advokāta iesniegumus *(lietas 63.-64.lapa)*.

[4.3] Tiesa vispirms vērtē pieteicēja argumentus, kuros pieteicējs norāda par būtiskiem procesuāliem pārkāpumiem disciplinārlietas ierosināšanas un izmeklēšanas procesā.

[4.4] Pieteicējs norāda, ka ir nokavēts disciplinārlietas ierosināšanas termiņš, jo zvērināta advokāta Jāņa Lapsas iesniegums Labklājības ministrijā tika saņemts 2011.gada 20.oktobrī, bet disciplinārlieta tika ierosināta 2011.gada

23.novembrī, tādējādi neievērojot Disciplināratbildības likuma 19.panta otrajā daļā noteiktās prasības.

Disciplināratbildības likuma 19.panta otrā daļa paredz, ka disciplinārlieta ierosināma ne vēlāk kā mēneša laikā pēc tam, kad iestāde saņēmusi informāciju par faktiem vai pati ir konstatējusi faktus, kas liecina par iespējamā disciplinārpārkāpuma izdarīšanu. Par informācijas saņemšanas dienu uzskatāma diena, kad informācija reģistrēta iestādes lietvedībā vai iestādē dokumentāri fiksēts pārkāpuma fakts.

Par disciplinārlietas ierosināšanas termiņa sākumu nav uzskatāma vispārīgas informācijas nonākšana iestādē. Ir jābūt noskaidrotiem apstākļiem, kuri norāda uz konkrētās personas iespējami prettiesisku, disciplināri sodāmu rīcību (*Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2011.gada 27.maija sprieduma lietā Nr.SKA-433/2011 23.punkts*).

Informācija par iespējamā disciplinārpārkāpuma izdarīšanu prasa zināmu apstrādi, tostarp faktu pārbaudi un secinājumu izdarīšanu. Šajā sakarā ir būtiski novērtēt, vai iestāde ir vilcinājusies ar noteikto darbību veikšanu, proti, vai iestāde ir veikusi darbības, lai savlaicīgi iegūtu un apstrādātu datus, kas būtu nepieciešami lēmuma pieņemšanai par disciplinārlietas ierosināšanu *(Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2012.gada 1.marta sprieduma lietā SKA 132/2012 8.punkts)*.

Tiesa konstatē, ka Labklājības ministrija nav kavējusies ar zvērināta advokāta J.Lapsas iesniegumā norādīto apstākļu noskaidrošanu un jau 2011.gada 25.oktobrī ir pieprasījusi paskaidrojumus no Inspekcijas, kurus saņēmusi 2011.gada 8.novembrī. Veicot saņemto paskaidrojumu un konkrēto tiesisko attiecību izvērtējumu, Labklājības ministrija 2011.gada 23.novembrī izdarīja secinājumu, ka minētā Inspekcijas rīcība ir bijusi prettiesiska, un tajā pašā dienā ierosināja disciplinārlietu pret pieteicēju.

Tiesa, izvērtējot minēto, uzskata, ka Labklājības ministrija ir savlaicīgi veikusi darbības, lai iegūtu un apstrādātu datus, kas ir nepieciešami lēmuma pieņemšanai par disciplinārlietas ierosināšanu, nav vilcinājusies ar lēmuma par disciplinārlietas ierosināšanu pieņemšanu, un lēmums ir pieņemts, nepārkāpjot Disciplināratbildības likuma 19.panta otrajā daļā noteikto termiņu.

[4.5] Pieteicējs norāda, ka disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš četras reizes tika nepamatoti pagarināts, pēdējo reizi tas tika pagarināts līdz 2012.gada 15.maijam, turklāt Rīkojums pieteicējam tika izsniegts tikai 2012.gada 17.maijā, tādējādi pārkāpjot disciplinārsoda uzlikšanas termiņu.

Disciplināratbildības likuma 25.panta pirmā un otrā daļa nosaka, ka lēmumu disciplinārlietā pieņem viena mēneša laikā no disciplinārlietas ierosināšanas dienas. Šā panta pirmajā daļā noteikto disciplinārlietas izskatīšanas termiņu var pagarināt Administratīvā procesa likumā noteiktajos gadījumos un noteiktajā kārtībā.

Administratīvā procesa likuma 64.panta pirmā un otrā daļa Rīkojuma izdošanas brīdī noteica, ja administratīvā lieta ierosināta uz iesnieguma pamata, iestāde pieņem lēmumu par administratīvā akta izdošanu viena mēneša laikā no iesnieguma saņemšanas dienas, ja likumā nav noteikts cits termiņš vai citā normatīvajā aktā – īsāks termiņš administratīvā akta izdošanai. Ja objektīvu iemeslu dēļ šā panta pirmajā daļā noteikto termiņu nav iespējams ievērot, iestāde to var pagarināt uz laiku, ne ilgāku par četriem mēnešiem no iesnieguma saņemšanas dienas, par to paziņojot iesniedzējam. Ja nepieciešama ilgstoša faktu konstatācija, administratīvā akta izdošanas termiņu ar motivētu lēmumu, par to paziņojot iesniedzējam, var pagarināt līdz gadam tā iestāde, kurā administratīvo aktu var apstrīdēt, bet, ja šādas augstākas iestādes nav vai tā ir Ministru kabinets, lēmumu pieņem tās iestādes vadītājs, kura izdod administratīvo aktu. Lēmumu par termiņa pagarināšanu var apstrīdēt un pārsūdzēt.

Tiesa konstatē, ka Labklājības ministrijas 2012.gada 3.janvāra, 5.marta, 4.aprīļa un 2.maija lēmumi par disciplinārlietas izmeklēšanas termiņa pagarinājumiem *(lietas 70., 73., 82.,83.lapa)* galvenokārt ir pamatoti ar faktu, ka pieteicējs nav sniedzis paskaidrojumus lietā.

Laika posmā no 2011.gada 29.novembra līdz 2.decembrim pieteicējam bija darba nespēja, savukārt laika posmā no 2011.gada 19.decembra līdz 23.decembrim un no 2011.gada 27.decembra līdz 30.decembrim bija piešķirts atvaļinājums sakarā ar bērna piedzimšanu *(lietas 67.-69.lapa)*. Disciplināratbildības likuma 25.panta trešā daļa nosaka, ka disciplinārlietas izskatīšanas termiņā neieskaita laiku, kurā ierēdnim ir bijusi pārejoša darbnespēja vai viņš ir bijis atvaļinājumā vai komandējumā. Tādējādi tiesa secina, ka, pieņemot 2012.gada 3.janvāra lēmumu par disciplinārlietas izmeklēšanas termiņa pagarināšanu, nav pārkāpti Disciplināratbildības likuma 25.panta pirmajā un otrajā daļā noteiktie procesuālie termiņi.

Turklāt 2012.gada 4.aprīļa lēmumā par disciplinārlietas izmeklēšanas termiņa pagarinājumu ir norādīts, ka disciplinārlietas izmeklēšana ir pagarināta arī ņemot vērā to, ka pieteicējs ir griezies ar iesniegumiem Labklājības ministrijā un pie Ministru prezidenta, lūdzot nomainīt disciplinārlietas izmeklētāju un ka lietā ir nomainīts disciplinārlietas izmeklētājs *(lietas 56.lapa)*, savukārt 2012.gada 2.maija lēmumā ir norādīts, ka sakarā ar to, ka pat pēc disciplinārlietas izmeklētāja nomaiņas nav saņemti pieteicēja paskaidrojumi, disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš tiek pagarināts līdz 2012.gada 15.maijam *(lietas 83.lapa)*.

Disciplināratbildības likuma 29.panta pirmā un otrā daļa nosaka, ka lietas izmeklētājs izvērtē ar disciplinārpārkāpumu saistītos faktus un apstākļus, pieprasa paskaidrojumus no ierēdņa, cietušā, kā arī citas ieinteresētās personas un sagatavo atzinumu par disciplinārpārkāpuma konstatēšanu. Lietas izmeklēšanā noskaidro visus tos faktus un apstākļus, kas nepieciešami, lai varētu pieņemt tiesisku un lietderīgu lēmumu. Minētā likuma 27.panta pirmā un otrā daļa nosaka, ka ierēdnim ir pienākums piedalīties lietas izmeklēšanā, lai tiktu noskaidroti apstākļi, kas saistīti ar iespējamo disciplinārpārkāpumu. Ierēdnim ir pienākums pēc lietas izmeklētāja pieprasījuma sniegt paskaidrojumus. Ja uzaicinātā persona nevar ierasties vai iesniegt rakstveida paskaidrojumus pieprasījumā norādītajā laikā, tās pienākums ir paziņot par to lietas izmeklētājam.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka ierēdņa, attiecībā uz kuru ir ierosināta disciplinārlieta, paskaidrojumu iegūšana ir

būtiska disciplinārlietas izmeklēšanas un faktu noskaidrošanas sastāvdaļa, tādējādi, ņemot vērā šīs lietas faktiskos apstākļus (proti, pieteicējs iebilda pret nozīmēto disciplinārlietas izmeklētāju), tiesa secina, ka disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš ir pagarināts pamatoti, lai ļautu pieteicējam realizēt savas tiesības un pienākumu sniegt paskaidrojumus disciplinārlietā, un iestāde nav nepamatoti vilcinājusies ar disciplinārlietas izmeklēšanu un lēmuma pieņemšanu.

Tādējādi tiesa noraida pieteicēja apgalvojumu, ka disciplinārlietas izmeklēšanas termiņš četras reizes tika nepamatoti pagarināts. Turklāt nepieciešamība iespējamo disciplinārpārkāpumu izmeklēt laikus ir jālīdzsvaro ar iestādes un arī privātpersonas interesi, lai tiktu pieņemts objektīvs un izsvērts lēmums.

Rīkojums ir pieņemts 2012.gada 14.maijā, nepārkāpjot disciplinārlietas izskatīšanas termiņus. Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka Rīkojums pieteicējam tika izsniegts tikai 2012.gada 17.maijā, tādējādi pārkāpjot disciplinārsoda uzlikšanas termiņu, tiesa norāda, ka administratīvā akta pieņemšana un paziņošana ir divi atšķirīgi procesi, kuru pabeigšanas laiks var atšķirties. Rīkojuma paziņošanas diena pieteicējam saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 70.panta pirmo daļu nosaka tikai brīdi, kad Rīkojums stājās spēkā, nevis to, kad Rīkojums ir pieņemts.

Fakts, ka Rīkojums pieteicējam ir paziņots 2012.gada 17.maijā (trīs dienas pēc Rīkojuma pieņemšanas), neliecina par Labklājības ministrijas nepamatotu kavēšanos ar Rīkojuma paziņošanu, kā arī lietā nav pazīmju, ka Rīkojums faktiski ir pieņemts citā dienā, nevis 14.maijā.

[4.6] Lēmumā par disciplinārlietas ierosināšanu ir norādīts, ka par Labklājības ministrijas 2011.gada 23.novembra vēstulē konstatēto tiesību normu (Latvijas Republikas Advokatūras likuma 48.panta un 48.^{1}panta) pārkāpuma izdarīšanu, kā arī atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 66.panta trešajā daļā noteiktajai atbildībai par pieņemto lēmumu tiesiskuma papildpārbaudi labklājības ministre ierosina disciplinārlietu pret Valsts darba inspekcijas Juridiskās nodaļas vadītāju /pers. B/.

Disciplināratbildības likuma 24.panta pirmā un otrā daļa noteic, ka disciplinārlietu izskata iestāde, kurā ierēdnis pilda valsts civildienestu, izmeklējot disciplinārlietu vai izskatot to saīsinātajā procesā. Izņēmuma gadījumā, ja lēmumā par disciplinārlietas ierosināšanu vai disciplinārlietas pārņemšanu norādīts attiecīgs pamatojums, disciplinārlietu var izskatīt tās iestādes, kurā ierēdnis pilda valsts civildienestu, augstāka iestāde.

Tiesa uzskata, ka Labklājības ministrijas 2011.gada 23.novembra rīkojumā, ietverot atsauci uz Labklājības ministrijas 2011.gada 23.novembra vēstuli Nr.LM-09.2-12/17, ir norādīts tas izņēmuma gadījuma pamatojums, kāpēc disciplinārlietu izmeklē Labklājības ministrija, proti, minētā Inspekcijas rīcība ir atzīta par prettiesisku, un Inspekcija neatzīst savas rīcības prettiesiskumu, turklāt Inspekcijas rīcība ir traktēta kā būtiska kļūda.

[4.7] Ņemot vērā minēto, tiesa nekonstatē tādus procesuālus pārkāpumus Rīkojuma izdošanas procesā, kas padarītu Rīkojumu par prettiesisku.

[4.8] Tiesa vērtē, vai Rīkojumā norādītajās pieteicēja darbībās ir konstatējams Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmajā daļā norādītais disciplinārpārkāpums.

[4.8.1] Disciplināratbildības likuma 3.panta pirmā daļa noteic, ka par disciplinārpārkāpumu atzīstams ierēdņa ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīts pārkāpums (darbība vai bezdarbība), kas minēts šā likuma VI nodaļā un ir saistīts ar ierēdņa amata pienākumu pildīšanu.

Saskaņā ar Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmo daļu par amata pienākumu, konkrēta rīkojuma vai uzdevuma nepamatotu nepildīšanu vai novēlotu, nolaidīgu vai nekvalitatīvu pildīšanu, tajā skaitā tiesību aktiem neatbilstošu rīcību ar finanšu līdzekļiem, izsaka rājienu vai samazina mēnešalgu uz laiku no trim mēnešiem līdz vienam gadam, ieturot līdz 20 procentiem no mēnešalgas.

Tādējādi, lai pieteicēja darbībās šajā lietā būtu konstatējams disciplinārpārkāpums, ir nepieciešams konstatēt, ka pieteicējs ar nodomu vai aiz neuzmanības ir nekvalitatīvi pildījis savus amata pienākumus.

[4.8.2] Labklājības ministrija, atsaucoties uz disciplinārlietas izmeklētāja atzinumu, Rīkojumā konstatē, ka pieteicējs ir nekvalitatīvi pildījis savus amata pienākumus. 2012.gada 14.maija atzinumā par disciplinārpārkāpuma konstatēšanu norādīts, ka pieteicējs ir nekvalitatīvi pildījis amata apraksta pienākumu sadaļas 2. un 5.punktu un atbildības sadaļas 1. un 2.punktu.

Pieteicēja amata apraksta pienākumu sadaļas 2. un 5.punktā ir norādīts, ka pieteicēja kā Inspekcijas Juridiskās nodaļas vadītāja amata pienākumi ir plānot, organizēt un vadīt nodaļas amatpersonu darbu un kontrolēt to izpildi, kā arī izskatīt iesniegumus par Inspekcijas amatpersonu izdoto administratīvo aktu un faktiskās rīcības apstrīdēšanu un sagatavot lēmumu projektus atbilstoši Administratīvā procesa likuma un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa, kā arī citu ar Inspekcijas darbību saistīto normatīvo aktu prasībām, savukārt saskaņā ar minēto amata apraksta atbildības sadaļas 1. un 2.punktu pieteicējs ir atbildīgs par savlaicīgu un kvalitatīvu savā kompetencē esošo jautājumu risinājumu un par pilnvaru un tiesību likumīgu izlietojumu *(lietas 102.-105.lapa)*.

Izvērtējot Advokātu biroja 2011.gada 23.augusta atkārtoto iesniegumu par informācijas sniegšanu, tiesa secina, ka tas pēc būtības ir apstrīdēšanas iesniegums, ar kuru Advokātu birojs mēģina atrisināt radušos problēmu iestādes ietvaros, tādējādi pieteicēja pienākums atbilstoši amata apraksta pienākumu sadaļas 5.punktam bija sagatavot lēmuma projektu atbilstoši normatīvo aktu prasībām.

[4.8.3] Tiesa konstatē, ka pieteicēja vizētais Inspekcijas 2011.gada 6.oktobra lēmums Nr.01-14/2406 ir prettiesisks, jo Latvijas Republikas Advokatūras likuma 48.pantā ir uzskaitītas zvērināta advokāta tiesības, tostarp norādīts, ka, sniedzot juridisko palīdzību, zvērināts advokāts ir tiesīgs vākt pierādījumus, arī pieprasot visus juridiskās palīdzības sniegšanai nepieciešamos dokumentus no valsts un pašvaldību institūcijām. Turklāt Latvijas Republikas Advokatūras likuma 48.^{1}pants nosaka, ka zvērināta advokāta pilnvarojumu un tā apjomu, kā arī tiesības izpildīt šā likuma 48.pantā noteiktos uzdevumus apliecina orderis, kura paraugu apstiprina Latvijas Zvērinātu advokātu padome. Zvērināts advokāts J.Lapsa minētajā vēstulē

apliecināja, ka pieprasa minēto informāciju kā juridiskās palīdzības sniedzējs.

Pieteicēja vizētajā lēmumā ir ietverts atteikums izsniegt minēto informāciju. Turklāt norādīta atsauce uz Augstākās tiesas 2008.gada 25.janvāra lēmumu lietā Nr.SKA-170/2008.

Attiecībā uz minēto atsauci tiesa norāda, ka Latvijas Republikas Advokatūras likumā 48.[1]pants tika ietverts ar 2008.gada 19.jūnija grozījumiem minētajā likumā, kuri stājās spēkā 2008.gada 23.jūlijā, t.i., pēc tam, kad tika pieņemts minētais Augstākās tiesas lēmums. Turklāt tiesa norāda, ka personas tiesības saņemt informāciju nosaka arī Informācijas atklātības likums, kura 10.pants paredz iestādes pienākumu sniegt tās rīcībā esošo vispārpieejamo informāciju.

Tādējādi tiesa uzskata par pareizu Rīkojumā ietverto konstatējumu, ka Inspekcijas rīcība, atsakoties izskatīt pēc būtības advokāta iesniegumu, ir prettiesiska un pieteicējs, vizējot minēto Inspekcijas lēmumu, tā prettiesiskumu nenovērsa.

Tiesa norāda, ka šajā lietā nav konstatējama kāda problemātiska tiesiskā situācija, kur pastāvētu neskaidrs tiesību normas formulējums vai dažādi viedokļi juridiskajā literatūrā par minēto tiesību normu piemērošanu. Turklāt advokāts atkārtotajā iesniegumā norādīja uz tām tiesību normām, kas dod viņam tiesības saņemt minēto informāciju, taču pieteicējs nepārbaudīja, vai kopš Augstākās tiesas 2008.gada 25.janvāra lēmuma lietā Nr.SKA-170/2008 pieņemšanas nav grozīti normatīvie akti, kas reglamentē informācijas sniegšanu advokātam, kā arī netika sniegta advokāta minēto tiesību normu interpretācija atbilstoši konkrētās lietas apstākļiem, pamatojot, kāpēc tās šajā lietā nav piemērojamas. Turklāt pieteicējam, ņemot vērā viņa amata aprakstā noteikto pienākumu nodrošināt iestādes rīcībā esošas informācijas pieejamību sabiedrībai saskaņā ar normatīvajiem aktiem par informācijas atklātību, bija jāzina arī par Informācijas atklātības likuma normām un personas tiesībām saņemt iestādes rīcībā esošo vispārpieejamo informāciju.

[4.8.4] Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka pieteicējs ir nekvalitatīvi pildījis savus amata pienākumus, kas ir ietverti amata apraksta pienākumu sadaļas 2. un 5.punktā un amata apraksta atbildības sadaļas 1. un 2.punktā, tādējādi izdarot Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmās daļas pārkāpumu.

[4.8.5] Tiesa secina, ka pieteicējs ir izdarījis disciplinārpārkāpumu aiz rupjas neuzmanības, jo, iepazīstoties ar advokāta atkārtoto iesniegumu un tajā norādītajām tiesību normām un neveicot advokāta minēto argumentu pārbaudi un izvērtēšanu, pieteicējs ir apzinājies savas rīcības nelabvēlīgo seku iestāšanās iespēju, bet vieglprātīgi paļāvies, ka tās neiestāsies vai tās varēs novērst.

[4.8.6] Pieteicējs norāda, ka viņš ir pataisīts par vienīgo vainīgo par radušos situāciju apstākļos, kad 2011.gada 6.oktobra vēstuli ir sagatavojusi /pers. D/ un parakstījis direktora vietnieka p.i. /pers. E/.

Tiesa norāda, ka pieteicējs, ņemot vērā viņa amata būtību un amata aprakstā norādītos darba pienākumus, ir uzskatāms par to personu, kurai Inspekcijā ir jābūt viskompetentākajai juridiskajos jautājumos un kuras pienākums ir nodrošināt Inspekcijas darbības tiesiskumu. Tādējādi fakts, ka šajā lietā pie disciplinārās atbildības nav sauktas citas Inspekcijas amatpersonas, nekādā ziņā nemazina pieteicēja vainu minētā disciplinārpārkāpuma izdarīšanā.

[4.9] Tiesa vērtē piemērotā disciplinārsoda samērīgumu.

Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmā daļa nosaka, ka par šajā tiesību normā norādītā disciplinārpārkāpuma izdarīšanu izsaka rājienu vai samazina mēnešalgu uz laiku no trim mēnešiem līdz vienam gadam, ieturot līdz 20 procentiem no mēnešalgas.

Tiesa konstatē, ka pieteicējam ir piemērots vieglākais no iespējamiem disciplinārsodiem, un tiesa uzskata, ka pieteicēja disciplinārsodīšana šajā lietā bija nepieciešama, jo šajā disciplinārlietā konstatētā pieteicēja rīcība liecina par nevēlēšanos uzklausīt privātpersonas viedokli par konkrēto jautājumu un sniegt pamatojumu, kāpēc privātpersonas viedoklis konkrētajā jautājumā ir nepareizs. Tiesas ieskatā minētā pieteicēja rīcība ir pretrunā ar tiesiskas, efektīvas un sabiedrībai pieejamas valsts pārvaldes pastāvēšanu.

[4.10] Tiesa nesaskata materiālo un procesuālo normu pārkāpumus, piemērojot pieteicējam disciplinārsodu – rājienu, tādējādi tiesa uzskata, ka Rīkojums ir tiesisks un pamatots.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 21.jūnija spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību.

Pieteicējs norāda, ka pirmās instances tiesas spriedumā nav kliedētas pieteicēja šaubas par vienlīdzības principa pārkāpumu. Tiesa faktiski norādījusi, ka pieteicējam jābūt viskompetentākajam, lai arī Inspekcijas atbildes vēstules ir parakstījušas vēl piecas amatpersonas, kuras atbilstoši viņu amatu aprakstiem atbild par savu darbību. Tas, ka pieteicējs padarīts vainīgāks par citiem, nav taisnīgi un godīgi.

Pieteicējs uzskata, ka par šādiem pārkāpumiem personas nav jāsoda disciplināri, jo pretējā gadījumā arī tiesneši būtu jāsoda par katru nepareizu spriedumu.

[6] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa lietu izskata rakstveida procesā.

M o t ī v u d a ļ a

[7] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota.

[8] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to

Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai (sk. šī sprieduma 4.1.-4.10.punktu), to neatkārtojot.

[9] Labklājības ministrija ir atzinusi, ka Inspekcija 2011.gada 14.jūnijā un atkārtoti 6.oktobrī ir nepamatoti atteikusies sniegt zvērinātam advokātam viņa pieprasīto informāciju. Attiecīgo informāciju, izpildot Labklājības ministrijas uzlikto pienākumu, Inspekcija sniedza tikai 2011.gada 28.novembrī.

Apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka attiecīgais informācijas sniegšanas atteikums bija nepamatots.

Pieteicēja apelācijas sūdzība pamatota vienīgi ar apsvērumu, ka iestāde ir pieļāvusi vienlīdzības principa pārkāpumu, par attiecīgo pārkāpumu sodot tikai pieteicēju, bet nevis citas personas, kas saskaņojušas un parakstījušas Inspekcijas 2011.gada 14.jūnija un 6.oktobra atbildes.

[10] Apgabaltiesa norāda, ka lietā nav strīda par to, ka Inspekcijas 2011.gada 14.jūnija vēstuli ir sagatavojusi Darba aizsardzības nodaļas amatpersona /pers. G/, saskaņojusi Darba aizsardzības nodaļas vadītāja /pers. F/ un Juridiskās nodaļas vadītāja vietniece /pers. R/, parakstījis Inspekcijas direktora pienākumu izpildītājs /pers. E/. Pieteicējs nav saukts pie disciplināratbildības saistībā ar minētās vēstules sagatavošanu.

Pieteicējam tiek pārmests tas, ka, saņemot atkārtotu informācijas pieprasījumu (faktiski – sūdzību par 2011.gada 14.jūnija atbildi), pieteicējs kā Inspekcijas Juridiskās nodaļas vadītājs ir nekvalitatīvi pildījis sava amata pienākumus, tādējādi pieļaujot Disciplināratbildības likuma 36.panta pirmās daļas pārkāpumu.

[11] Valsts pārvaldes iekārtas likuma 8.nodaļā ir ietverts tiesiskais regulējums attiecībā uz pārvaldes lēmuma pārbaudi un atbildību par pārvaldes lēmumu.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 62.panta otro daļu pārvaldes lēmuma pārbaude ietver lēmuma lietderības un tiesiskuma pārbaudi.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 64.pantu, pārbaudot pārvaldes lēmuma tiesiskumu: 1) izvērtē tā atbilstību ārējiem normatīvajiem aktiem un vispārējiem tiesību principiem; 2) ja nepieciešams, izvērtē tā atbilstību iekšējiem normatīvajiem aktiem un valsts pārvaldes principiem; 3) tiesību normu savstarpējas pretrunas gadījumā nosaka piemērojamo tiesību normu; 4) ja attiecībā uz tā pieņemšanu piešķirta rīcības brīvība, nosaka, ciktāl tā attiecināma uz konkrēto pārvaldes lēmumu; 5) ja attiecībā uz tā saturu piešķirta izvēles brīvība, nosaka lēmuma satura izvēles ietvarus.

Pārvaldes lēmuma tiesiskuma iepriekšēju pārbaudi veic gan tā pieņēmējs (pamatpārbaude), gan īpaša iestādes struktūrvienība vai amatpersona (papildpārbaude) (66.panta pirmā daļa). Ja papildpārbaudē konstatē, ka pārvaldes lēmuma projekts ir tiesisks, attiecīgā pārvaldes amatpersona to vizē (66.panta trešā daļa).

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 68.panta pirmo daļu par pārvaldes lēmumu lietderību un tiesiskumu atbild tā pieņēmējs. Atbilstoši panta otrajai daļai pārvaldes amatpersona, kas veic pārvaldes lēmuma projekta tiesiskuma papildpārbaudi, ir atbildīga par savu vērtējumu.

Tātad, vizējot pārvaldes lēmuma projektu, papildpārbaudes veicējs atzīst, ka tas ir tiesisks. Papildpārbaudes veicējs ir atbildīgs par savu vērtējumu. Papildpārbaudes veicējs nav atbildīgs par pārvaldes lēmumu prettiesiskumu, ja viņš, konstatējot, ka pārvaldes lēmumu projekts neatbilst tiesību normām, to nav vizējis un rakstveidā minējis savus iebildumus, bet pārvaldes lēmums pieņemts, neievērojot norādītos iebildumus (66.panta trešā daļa un 68.panta otrā daļa). No minētā izriet, ka amatpersonas vīza uz pārvaldes lēmuma nav tikai formāla dokumenta saskaņošana, bet apliecina, ka amatpersona ir uzņēmusies atbildību par tā tiesiskumu savas kompetences ietvaros.

Arī starpkaru laika Senāta spriedumos ir atrodamas atziņas, ka, ja nu valsts vārdā izdotu un izrakstītu aktu patiesi parakstījis attiecīgs valsts ierēdnis, tad pēdējais taisni uz sava paraksta pamata atbild par to *(subscriptio tenet subscribentem),* pilnīgi neatkarīgi no tā, vai tas patiesi pārbaudījis aktu, resp. viņam bijis faktiski iespējams to darīt. Izņēmumi, saprotams, pielaižami gadījumā, ja augstākā amata persona apzinīgi tikusi maldināta, vai ja notikusi falsifikācija, kuru – pēc lietas apstākļiem – augstākā persona nevarēja novērot. Ka augstākais valsts ierēdnis atbild par viņam padoto zemāko ierēdņu rīcību un darbiem – to amata izpildīšanas robežās – ir viens no administratīvo tiesību pamatprincipiem *(sk. Latvijas Senāta spriedumi: 1918-1940. Rīga: Latvijas Republikas Augstākā tiesa, Senatora Augusta Lēbera fonds, 1997-1998., 35-36.lpp.)*.

[12] Pieteicēja amata aprakstā ir noteikti pienākumi plānot, organizēt un vadīt nodaļas amatpersonu darbu, un kontrolēt to izpildi (2.punkts); izskatīt iesniegumus par Inspekcijas amatpersonu izdoto administratīvo aktu un faktiskās rīcības apstrīdēšanu un sagatavot lēmumu projektus atbilstoši Administratīvā procesa likuma un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa, kā arī citu ar Inspekcijas darbību saistīto normatīvo aktu prasībām (5.punkts).

Atbilstoši amata aprakstam Juridiskās nodaļas vadītāja tiešie padotie darbinieki ir nodaļas vadītāja vietnieks un nodaļas juriskonsulti. Juridiskās nodaļas vadītājam ir tiesības, citastarp, saskaņot nodaļas personāla sagatavotos dokumentus, dot norādījumus sagatavoto dokumentu labošanai un precizēšanai.

Konkrētajā gadījumā pieteicējs kā amatpersona, kurai dokumenta izstrādātājs (Juridiskās nodaļas juriskonsults) ir tieši padots, ir veicis dokumenta papildpārbaudi un, bez iebildumiem vizējot dokumenta projektu, ir atzinis, ka tas ir tiesisks. Tātad pieteicējs ir uzņēmies atbildību par dokumenta tiesiskumu savas kompetences ietvaros. Pieteicējs šajā procesa stadijā nav arī pārbaudījis, vai viņam tieši padotā amatpersona (Juridiskās nodaļas vadītāja vietniece) ir pienācīgi veikusi 2011.gada 14.jūnija vēstules projekta papildpārbaudi, proti, nav izmantojis iespēju apstrīdēšanas stadijā savlaicīgi konstatēt un novērst

iestādes pieļauto kļūdu.

[13] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 6.pantā nostiprināto vienlīdzības principu, pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem lietas apstākļiem, tiesa pieņem vienādus lēmumus (pastāvot atšķirīgiem faktiskajiem vai tiesiskajiem lietas apstākļiem, - atšķirīgus lēmumus) neatkarīgi no administratīvā procesa dalībnieku dzimuma, vecuma, rases, ādas krāsas, valodas, reliģiskās pārliecības, politiskajiem vai citiem uzskatiem, sociālās izcelšanās, tautības, izglītības, sociālā un mantiskā stāvokļa, nodarbošanās veida un citiem apstākļiem. No minētā principa izriet, ka vienādu lēmumu pieņemšanas priekšnoteikums ir vienādu faktisko un tiesisko lietas apstākļu pastāvēšana.

Ja pieteicējs uzskata, ka viņu nevarēja disciplināri sodīt tādēļ, ka neviena cita amatpersona arī netika sodīta, apgabaltiesa norāda, ka atbilstoši Disciplināratbildības likuma 3.panta pirmajai un trešajai daļai pamats disciplinārsoda piemērošanai ir disciplinārpārkāpums – ierēdņa ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīts pārkāpums (darbība vai bezdarbība), kas saistīts ar ierēdņa amata pienākumu pildīšanu. Atbilstoši Disciplināratbildības likuma 10.panta pirmajai daļai disciplinārsods ir valsts noteikts piespiedu ietekmēšanas līdzeklis, ko piemēro ierēdnim, kurš izdarījis disciplinārpārkāpumu. Lietā ir konstatēts, ka pieteicējs, veicot Inspekcijas 2011.gada 6.oktobra dokumenta papildpārbaudi, ir nekvalitatīvi pildījis savus amata pienākumus, kā arī nepastāv apstākļi, kas nepieļautu pieteicēja disciplināru sodīšanu.

Ja pieteicējs, atsaucoties uz vienlīdzības principu, uzskata, ka par attiecīgo pārkāpumu bija disciplināri jāsoda visas 2011.gada 14.jūnija un 6.oktobra dokumentu sagatavošanā un saskaņošanā un parakstīšanā iesaistītās personas, apgabaltiesa norāda, ka pieteicējs nav izmantojis sava amata aprakstā paredzētās tiesības veikt sev padoto amatpersonu darba pārbaudi un iesniegt Inspekcijas direktoram motivētu priekšlikumu par viņu disciplināro atbildību.

Bez tam iestāde ir motivējusi, kādēļ disciplināri tiek sodīts tieši pieteicējs. Proti, iestāde ir konstatējusi, ka ir pieļauts juridiska rakstura pārkāpums (nav piemērota pareizā tiesību norma, nav veikta piemēroto tiesību normu interpretācija konkrētajiem apstākļiem), tādēļ par attiecīgo pārkāpumu ir atbildīga augstākā līmeņa amatpersona, kurai ir augstākā izglītība tiesību zinātnē, ņemot vērā amatu aprakstā un amatu katalogā izvirzītās prasības.

[14] Tiesas funkcija ir kontrolēt iestādes darbības tiesiskumu, nevis iestādes vietā pieņemt lēmumu par lietderību. Gadījumā, ja lēmuma pieņēmējam ir dota rīcības brīvība, tam pašam jāizšķiras par pareizo risinājumu un sava izšķiršanās ir arī jāpamato. Tiesas kompetencē nav izvērtēt, vai konkrētajā gadījumā lietderīgāk būtu piemērot citu sodu *(sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta rīcības sēdes 2009.gada 21.oktobra lēmuma lietā Nr.SKA-741/2009 7.punktu)*.

Apgabaltiesa nesaskata kļūdas iestādes atzinumā, ka attiecīgā disciplinārsoda veida piemērošana ir samērīga, proti, ka iestāde būtu nepareizi izmantojusi rīcības brīvību.

[15] Ievērojot minēto, atzīstams, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu, 307. un 309.pantu, 329.panta pirmo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

n o s p r i e d a

noraidīt /pers. B/ pieteikumu par Labklājības ministrijas 2012.gada 14.maija rīkojuma Nr.13.1-1-01/117 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente *(paraksts)* A.Šteinberga

Tiesneši *(paraksts)* M.Osmane

(paraksts) V.Poķis

N O R A K S T S P A R E I Z S
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese A.Šteinberga
2014.gada 19.novembrī